

VASS TIBOR

Ekkora nagy vers

(=Enagyvers)

*„A túlvilági ragyogás lovai kitörnek tüdejéből,
és jaj, széttapossák égteste ligetét.”*

(Ladik Katalin: *Anyám*)

Anyám harckocsi. Apám tánctalp.
E szögből összekapaszkodni látszanak.
Keringőjüknek a mértéktartó lejtés szolgál parkettül. Kész

vagyok ettől a (=e) mondattól, amely (=ami) akár úgy is
mondathatott volna,
„Keringőjüknek halálra taposottak hátain
egy mértéktartó lejtés szolgál dönthetetlen parkettül”. Vicces.
Mindent a semnek, semmit a késznek.
Nincs csúszka, nincs mászka, az élet elegáns lejtmenet,
s vannak alattuk holtak,
kiknek legalább felével (=felükkel legalább)
együtt bánhattak el.
Én nem mozdulok, ők nem ölik egymást.

A duma csak fojt.

Hogy anyám kis
híján kimozdul otthonról egyedül,
hogy a negyedik emeletről kevésbé látható,
szemközti erdőbe,
vastag kötelet szerez (=vastagon kötélszerez),
és hogy annál a mandulafánál.
Feltehetően itt adódik olyan (=oly v. akkora)
jelentős különbség tan-kötelezettség
és tank-ötelezettség között, ami (=amely) megszabja,
hogy sose mozdul ki otthonról egyedül,
nemhogy a kis híja,
nemhogy a láthatás kevésbé, és különben is,
vastag kötél nincs (=nem hever) a beépített szekrényben,
vinnie kéne a pincekulcsot,
ami el van előle dugva (=ami eldugott) rendesen.
Vagy inkább nincs, de úgy tesz,
mintha a helyéről nem tudna semmit, sose,
egyedül oda se mehet.

Hogy hajlott
 korú ugyan, nem anyámról beszélek,
 de elbír vele az északi oldalág, valahogy megoldja egyedül.
 Hogy hajlott
 volna, ha átveti, hurkolja, hintázza. Ne menj, anyám,

ne viccelj, rád látnék (=kockáztassuk meg: rálátnék himbádra)
 innen,
 vicces lesz tartanom
 szemmel égteted széttaposott ligetét,
 himbálatod (=kockáztassuk meg: himbálatod),
 hogy nem látsz rám onnan, hogy nem rám látsz,
 hogy kis híja lenne utánad a kimozdulásomnak.
 Anyám, viseld viccesen az erőszaktevést.

Az erőszaktevést az a tevekaraván elején haladó,
 erőszakos figura,
 nem véletlenül ő vezet, diktál, tollba mond iramot,
 az erőszak és a tevés közt azt figyelni, ki tesz ki
 milyen jelet. Hogy anyám kiteszi-e szívét-lelkét (=szívlelkét),
 meg a pinckulcsot az előszoba-szekrényre. (=Paff. Na de ezt
 hova is.)
 Ne menj, vagy ha méysz, szívlelj két
 másik fát, másik tavasszal másik, korábban virágzót.

Hogy szájából a vér étel volt, az igaz.

Míntha lebeszéltem volna anyámat,
 pedig magamat beszéltem inkább rá átvető,
 hurkolt, hintázott hiányára.
 Voltam olyan okos, beszarás.
 De beszarást nem illik,
 se akasztott embert, akik akasztás közben beszarnak általában,
 az akasztott emberek java részéről van szó,
 általábanjukról, tánctalpakról is.
 Olyanoknál, akik bírnak tartalékkal még, elfolyik ondó is,
 mondjuk ez anyámnál grafikailag szinte lehetetlen,
 de anyám művel grafikai csodákat,
 élvezni tudja anyám esetében halálát (=elhullóhalálát) a halál.
 Tegyük fel, ehun

van (=elérhető a) klinikai szakpszichológusom,
 egy szar városban él, kiköltözni külbe önerőből sose bír,
 óradíja pedig tíz *Ekkora nagy vers* honora,
 az óra ötven percig tart, negyvenhétnél szólal meg a vekker.

Olyankor a hang,
 a szó, meg a váltás. Olyankor tón-, olyankor stíl-
 us, olyankor nesz-dúr,
 kóktél, Mollotov.

Olyankor mindegy már, minek hallja az ember,
mindegy, hogy miért. Olyankor beszarás, robban a szemét.
Olyankor a farkas szemet néz a halállal,
a szem farkast néz,
a halál farkas, a halál szem, a halál néz.
Úgy néz ki a saját fejéből,
mintha lenne saját feje, csillagképp,
ő lenne a Lófej-köd maga (=a Lófej-köd lenne ő maga),
ember embernek farkasszeme.

Olyankor annál a mandulafánál harcol anyám,
és megnyugtat, hogy nem tartom vissza,
tán még vastag kötelet is szerzek én, sej, azaz tillárom haj,
hogy a negyedikről rálássak,
miként döntött égteste ligetéről,
rálássak apám táncára a himbálat előtt.

Lovakkal randizni végre,
mintha közös dolgainkkal, az kéne fontos legyen,
vagy hogy is kell mondatni, kellene.
Nem is a levés.